

„Zseniális, csak öt csillagot
tudok rá adni.”

– Sarah Leadbeater

– amazon.co.uk

SAVAGE

Fenevad – Lizzie Danton ébredése

*Prózás
kígyók*

L. A. FIORE

L. A. FIORE

SAVAGE

Fenevad – Lizzie Danton ébredése

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ÁLEJÁTSZÁSI LISTÁM

If I Ever Leave This World Alive – Flogging Molly

Carry On Wayward Son – Kansas

MmmBop – Hanson

Let Her Go – Passenger

Just Give Me A Reason – P!nk

Chasing Cars – Snow Patrol

Blackbird – Doves

Maybe – Ingrid Michaelson

More Than Us – Travis

The Story – Brandi Carlile

Breakeven – The Script

Run – Snow Patrol

Jeremy – Pearl Jam

Second Chance – 38 Special

Jar of Hearts – Christina Perri

My Heart Is Broken – Evanescence

Light Outside – Wakey!Wakey!

What About Us – P!nk

Black Hole Sun – Nouela

Short Change Hero – The Heavy

Uninvited – Alanis Morissette

After All – Cher (with Peter Cetera)

MELISSA STEVENSNEK,

AKI VARÁZSLATOS MŰVÉSZETÉVEL ÉLETRE
KELTI A TÖRTÉNETEIMET

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Brochan (Bro-gan)

Fenella (Fen-nella)

The John Walker: a Johnnie Walker whisky-márka egyik legdrágább itala

Uraság (laird): skót földbirtokos

Cranachan: Skóciában kedvelt, málnás pohárdesszert

Mo Leannan: skót kifejezés, jelentése kedvesem, szerelmem

Gyerekként megtanítanak bennünket különbséget tenni jó és rossz, helyes és helytelen között. Az élet azonban sokszor nem csupán fehér vagy fekete. Lényünket az határozza meg, hogyan állunk hozzá a két véglet közötti helyzetekhez. Legyünk akár nők... vagy férfiak.

– Lizzie Danton

PROLÓGUS

A MÉLYKÉK ÉGBOLTOT MEGVILÁGÍTÓ telihold előtt felhőfoszlányok úsztak át. Azon néhány alkalommal, amikor a férfi megközelítette a kastélyt, a körülötte elterülő erdő csak úgy zsongott a farkasüvöltéstől, bagolyhuhogástól és tücsökciripeléstől. Ma éjjel azonban úgy tűnt, még az éjszaka lényei is érezték, hogy egy náluk is veszedelemesebb ragadozó portyázik a fák között. Ismert egy ajtót, amelyet sosem zártak. Besurrant rajta. Hang nélkül sétált fel a lépcsőn, majd végig a folyosón. A tenyere egyre nedvesebb lett az idegességtől és az izgatottságtól. Benyomta az ajtót, felemelte a pisztolyát, és meghúzta a ravaszt. Golyózáport zúdított az ágyra. Amikor aztán felkapcsolta a villanyt, és meglátta, hogy üres a szoba, összevonta a szemöldökét. Az ágy mellett álló éjjeliszekrényen egy neki címzett papírfecni hevert. A félelem hulláma végigborzongatta a gerincét. Remegő ujjakkal hajtogatta ki a papírlapot. Egyetlen szó állt rajta, amit sötétvörös tintával írtak rá:

Menekülj

A pánik szorosan torkon ragadta, és már nyoma sem volt annak az óvatosságnak, amivel pár pillanattal ezelőtt beosont a szobába. Zsigeri rettegés váltotta fel. Engedelmeskedett az utasításnak, és futásnak eredt. Amikor elérte a lépcsőt, érezte, hogy minden szőrszál az égnek mered a tarkóján. Nem volt egyedül. A sötétség lassan alakot öltött, és jeges tekintettel bámult rá. A saját, eszelős segélykiáltását hallotta utolsóként.

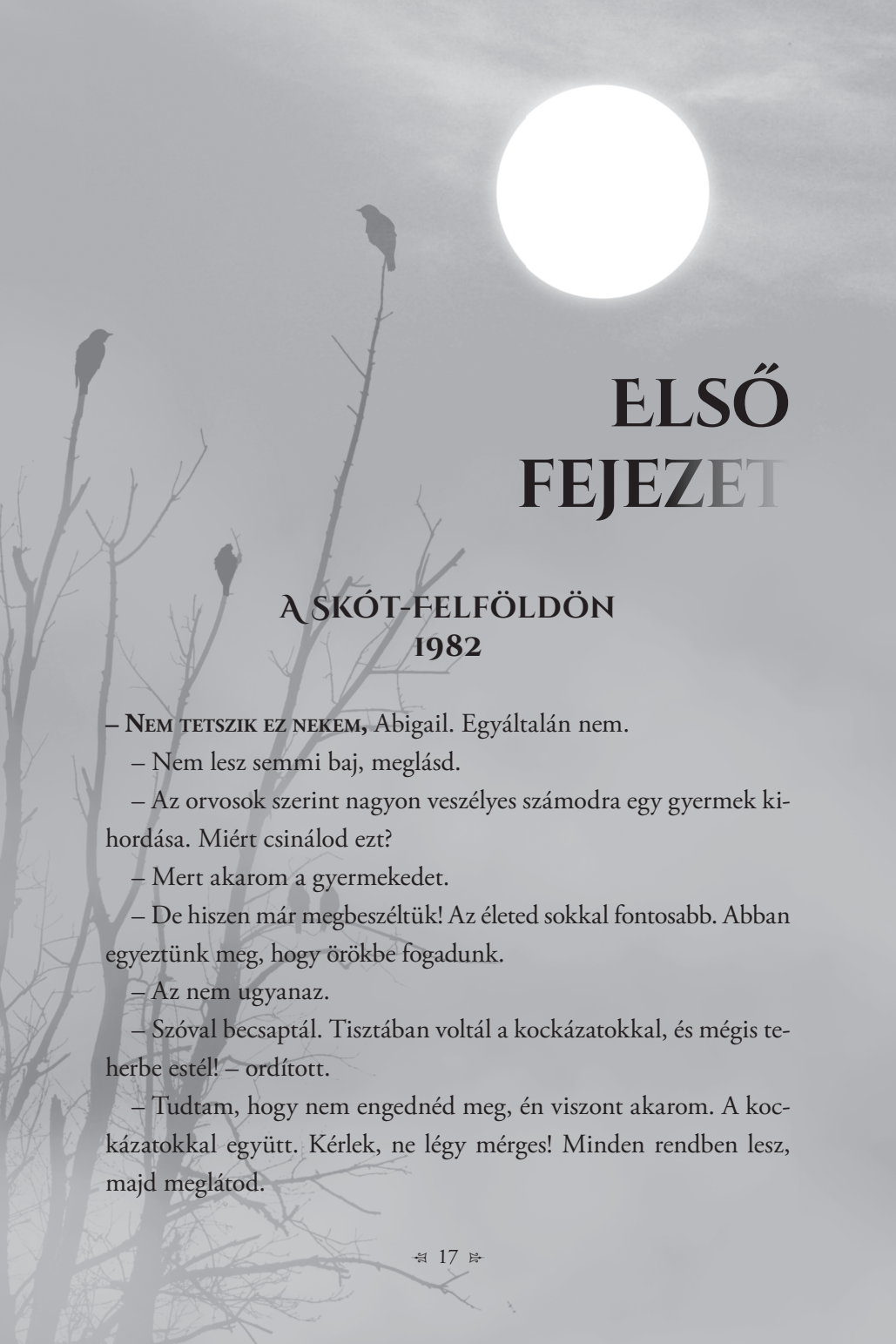

...EGY SZÖRNYETEG

SZÜLETÉSE...

ELSŐ FEJEZET

ÁSKÓT-FELFÖLDÖN 1982

- NEM TETSIK EZ NEKEM, Abigail. Egyáltalán nem.
 - Nem lesz semmi baj, meglásd.
 - Az orvosok szerint nagyon veszélyes számodra egy gyermek kihordása. Miért csinálod ezt?
 - Mert akarom a gyermekedet.
 - De hiszen már megbeszéltük! Az életed sokkal fontosabb. Abban egyeztünk meg, hogy örökbe fogadunk.
 - Az nem ugyanaz.
 - Szóval becsaptál. Tisztában voltál a kockázatokkal, és mégis teherbe estél! – ordított.
 - Tudtam, hogy nem engednéd meg, én viszont akarom. A kockázatokkal együtt. Kérlek, ne légy mérges! Minden rendben lesz, majd meglátod.

- Becsaptál.
- Ne haragudj!
- Rád sem tudok nézni.

A férfi dühe a félelemből táplálkozott. Nem élné túl, ha elveszítene a lányt, de mérges volt rá. Kurvára mérges. Nem lett volna szabad elmennie aznap éjjel. A legjobb az lett volna, ha egy üveg whiskeyben keres vigaszt. Mindnyájukat el fogja pusztítani az, amit azon az éjszakán indított el.

- Finlay!

A nő kinyújtotta a kezét.

A férfi gyengéden megfogta.

- Itt vagyok.
- Jön. Jön a fiunk.

Kilenc hónap. A kockázatok ellenére mégis megcsinálta. Minden rendben lesz. Finlay majd tesz róla. Ha ezzel is meg tudtak birkózni, akkor már semmi sem állhat az útjukba.

– Még egy utolsó nyomás, lányom. Tudom, hogy fáradt, de még egy nyomás, és pihenhet! – biztatta az orvos.

Annyira, de annyira fáradt volt. Tudta, hogy az orvosnak igaza van, de féltette a fiát. Vajon a férje akkor is szeretni fogja a fiút, ha ő már nem lesz? Vagy őt fogja hibáztatni?

– Ígérd meg, Finlay, hogy szeretni fogod a fiunkat! Történjék bármi.

A férfi elsápadt.

- Együtt fogjuk szeretni.

A lány hinni akart a férfinek, hinni akarta, hogy ott lehet majd a gyermek minden születésnapján, de tudta, hogy nem lesz így. Érezte, hogy kezdi elveszíteni az eszméletét, de látni akarta a fiát.

– Ígérd meg!

– Rendben. Ígérem.

Megnyugodott, mert tudta, hogy a férje meg fogja tartani az ígéretét. Utolsó erejét összeszedve kinyomta a fiát erre a világra. Már azelőtt tudta, hogy fiú lesz, mielőtt az orvosok megállapították. Megérintette a gyermek fekete haját, és belenézett fakókék szemébe. Egy egész életre való szeretet sűrűsödött bele abba az egyetlen pillantásban.

– Doktor úr, esnek az értékei!

Az orvos átadta a gyermeket a nővérnek, és igyekezett elállítani a vérzést. A nő túl sok vért veszített, és túl gyorsan.

– El kell állítanunk.

A férfi, látva, hogy a szerelméből csak úgy dől a vér, már el is feledkezett a gyermekről. Csak a felesége érdekelte.

– Mi történik?

– Vigyék ki innen! – utasította az orvos a nővéreket.

– Mentsék meg! Mentsék meg a feleségemet!

Az orvos keze gyorsan járt, de a harmincéves tapasztalat azt súgta neki, hogy mindhiába. Túlságosan kiterjedt volt a nő sérülése. Amikor megállt a szíve, felemelte a kezét.

– Mégis mit csinál? Segítsen rajta! – ordította a férfi, amikor meglátta, hogy a felesége mozdulatlanul fekszik.

– Defibrillátort! – szólalt meg az orvos a férfi megnyugtató érzékében, bár tudta, hogy nincs értelme.

– Töltés... hátra! – mondta a nővér.

Semmi.

– Újra! – utasította az orvos.

– Töltés... hátra!

Egy másik nővér megérintette a nő nyakát.

– Nincs pulzus.

– Újra!

– Töltés... hátra!

Finlay elszörnyedve figyelte, ahogy gyönyörű felesége lassan elhagyja ezt a világot.

– A halál beállta nulla óra harminckét perc.

Finlay előbb az orvosra pillantott, majd a gyermekekre, akinek tüdejét először töltötte meg levegő. Végül a véráztatta lepedőn fekvő gyönyörű feleségére nézett. Gyötrelmes ordítását még a kórház másik szárnyában is hallották.

– Vigyék innen! Nem akarom se látni, se hallani!

Ha Abigail nem csapja be, akkor ez nem történik meg.

– De hisz ő csak egy újszülött!

– Semmi közöm hozzá.

– Ezt nem gondolhatja komolyan. Gondoljon Abigailre!

– Én nem akartam ezt a gyereket! Becsapott, ez itt pedig megölte!

Bűntudat hasított belé, mert eszébe jutott az ígéret, amit haldokló feleségének tett. Abigail megszegte az ígéretét, és bele is halt. Elvérzett a kórházi ágyon, miután kinyomta magából azt a valamit. Az a valami ölte meg. Hogy a pokolba tudna szeretni valamit, ami megölte a számára legkedvesebbet?

– Tűnj az utamból, asszony!

– Legalább nevezze el a fiát!

– Ha azt akarja, hogy legyen neve, akkor nevezze el!

Azzal otthagya őket. Be akart rúgni. Meg akart szabadulni az üres sötétségtől, ami a mellkasában növekedett a felesége halála óta. Attól a pokoltól, amit magára szabadított.

Fenella és Finnegan már akkor is a McIntyre családnál szolgált, amikor Finlay még csak udvarolt Abigailnek. Fiatal úrnőjük tragédiája az ő szívüket is összetörte, az apa kegyetlen szavait pedig fel sem tudták fogni.

– Visszajön majd. Gyászol. De vissza fog jönni.

Finnegan nem volt biztos benne, hogy Fenellának igaza van. Az ő szemében nem is nevezhető férfinak egy olyan férfi, aki hátat fordít újszülött fiának.

– A kicsit tisztába kell tenni és meg kell etetni. Szükségünk lesz tápszerre – jelentette ki Fenella, és ringatni kezdte a karjában tartott gyermeket.

Finnegan végigsimította a kicsi fekete haját, amely olyan lány volt, mint a selyem.

– Édes kis baba. Sosem láttam még ilyen kék szemet. Fakó, mint a hold.

– Tényleg gyönyörű, de ha nem etetjük meg, akkor hamarost sírni kezd.

– Jól van asszony, értettem. Megyek már. De hogyan fogjuk hívni?

Fenella gondolkodás nélkül válaszolt. Fiatal úrnője elmondta neki, hogyan akarja elnevezni a fiát.

– Brochan.

Finnegan mosolyogva bólintott.

– A kedves asszony papája után.

– Úgy.

– És az uraság? – vetette oda Finnegan, egy pillanatig sem leplezve megvetését uruk iránt, aki ellökte magától a fiát.

Fenella, aki kettejük közül mindig is a nyugodtabb volt, ránézett.

– Visszajön majd.

De az uraság nem tért vissza. Abigail halála után megváltozott. Szinte soha nem hagyta el a dolgozószobáját, és minden éjjel álomba itta magát. Brochan édes kicsi fiúcska volt. Fogalma sem volt róla, milyen pusztítást okozott születése. Fogalma sem volt róla, hogy az édesanyja az utolsó lélegzetét áldozta azért, hogy láthassa őt. Fogalma sem volt róla, hogy apja nemcsak a feleségét veszítette el, de önmagát is. Fogalma sem volt róla, hogy az apja őt hibáztatja anyja haláláért.

Néhány hónappal azután, hogy hazahozták Brochant, Fenella bement a szobájába. Már akkoriban is szinte mindig végigaludta az éjszakát. Fenella meg sem lepődött ezen. Brochan ilyen volt. Édes és nyugodt. Az asszony belépett a kicsi szobájába, de megtorpant, amikor meglátta a bölcső fölé hajoló uraságot. Fenella szíve nagyot dobant örömeiben, arra gondolt, hogy Finlay végre legyőzte a gyászát, és készen áll arra, hogy apa legyen. Fel fogja fedezni a fiában Abigail vonásait. De aztán észrevette a kezét, amely olyan szorosan rándult ökölbe, hogy kifehéredtek a büttykei. Fenella bele sem mert gondolni, mi történhetett volna, ha a kicsi nem kezd el mocorogni és sírni. Azon az éjjelen a félelem magva gyökeret eresztett a szívében. Félelem amiatt, hogy a kicsire talán a saját apja jelenti a legnagyobb veszélyt.

BROCHAN

1987

– Idenézz, anya!

– Nem vagyok az anyád, Brochan. Az anyádat Abigailnek hívták. Ezt már megbeszéltük.

– Ő a mennyországban van.

– Igen. Te pedig pont úgy nézel ki, mint ő. A szeme sötétkék volt, de a haja pont ilyen fekete, mint a tied.

– Elmehtek hozzá a mennyországba?

– Egy nap majd el fogsz.

– Meg fog ismerni?

– Még szép! Egy anya mindig megismeri a fiát.

– Szeretni fog?

– Hát persze.

– Apa nem szeret. Az apák nem szeretik a gyerekeiket?

Fenella pont úgy nézett rám, mint amikor elcsenek egy kekszet.

De most ijesztőbb volt.

– Az apád nagyon szomorú. Nagyon szerette az anyádat.

– Azt mondtad, pont úgy nézek ki, mint ő. Akkor talán engem is szeretni fog.

Most szomorúnak tűnt.

– Szeret téged.

Nem szeretett. Abból tudtam, ahogyan rám nézett. Nem tudtam, mi rosszat tettem. Soha nem szólt hozzám, és mégis gyűlölt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A félelem összerántotta a gyomromat, ahogy végighajtott autójával a kocsibeállón. Akkor is folyton dühös volt rám, amikor nem tettem semmi rosszat. Megpróbáltam kiengesztelni, megpróbáltam elérni, hogy büszke legyen rám, de csak dühös pillantásokat kaptam. Finnegan megtanított biciklizni. Azt mondta, gyorsan tanulok. Meg akartam mutatni apának is. Talán ha látja, hogy tudok biciklizni, akkor nem lesz olyan dühös. Akkor talán büszke lesz.

A koci megállt, apa kiszállt. Magas ember volt.

– Fenella! Öltöztesse át a fiút a vacsorához! Átjönnek az üzlettársaim, ki kell néznie valahogy.

– Nézd, apa, tudok biciklizni! Fenella megtanított.

Kék szemével rám nézett, én pedig olyan izgatott lettem ettől, hogy meginogtak a lábaim, aztán a bicikli is megingott alattam, és leestem róla. A kocsibeálló apró kavicsai felhasították a térdemen lévő bőrt. Megpróbáltam nem sírni, de amikor megláttam a térdemből szivárgó vért, nem tudtam megállni.

– Hallgattassa el, vagy én fogom! És mosdassa is meg!

Azzal apa bement a házba. Még csak meg sem kérdezte, jól vagyok-e.

Fenella és Finnegan odaszaladt hozzám.

– Semmi baj, Brochan. Kitisztítjuk a sebedet, és talán még egy kekszet is kapsz.

– Vacsora előtt?

– Biz’ ám.

Szerettem volna a kekszet, úgyhogy megpróbáltam abbahagyni a sírást.

Finnegan rátette a vállamra hatalmas kezét, és ahogy megszorította, úgy éreztem, hogy biztonságban vagyok. Hogy szeretnek.

– Lefogadom, hogy fáj, de seperc alatt elmúlik, öcskös!